

KISS BENEDEK
Meggyfáimhoz

*Már virágot ontanak a meggyfák,
és én nem lehetek velük.
Szirmaikat mind kibontották,
habfelhő reng mindenütt.*

*Hányszor voltam boldog alattatok,
magam-ültette meggyfáim!
Még sokáig virágozzatok,
s szedjék a meggyet unokáim.*

*Én már akkorra hamu leszek,
mikor ti még nyíltok lázban.
Virágozzatok, teremjetez
akkor is, ha messzire szálltam.*

*Aki elmegy mellettetek,
nem kell tudnia, hogy titeket én álmodtalak.
Örömére, ínyére legyetek,
s én kirügyezek majd a föld alatt.*

De a virágzás!

*A hajnal ágai vérben kirügyeznek,
ne féljetez, barkák, ez csak a kezdet,
aztán jön a virágbontás, a szűz ígéret,
aztán a pernyehedés, a foganás – már a Nap éget,
aztán kibontakoztok ti is,
gyümölcsök, mint kis diákok,
hallgatjátok naphosszat, hogy a vén
holló-idő hogy krázkog,
lepereg egy-egy gyümölcs a homokba,
mintha köhögős, tuberkolózisos kislány volna,
a többiek nevetnek, nem tudják, mi a végcél,
barátom, ha a számolásban már eddig értél,
tudhatod, éretten téged is milyen gyönyörök s kínok várnak,
elégedetten dörzsöli kezét a gazda – ideje az elmúlásnak,
sejtjeidben még ott vannak a hajdani virágszirmok,
de a tavasz, de a virágzás mintha sohasem lett volna – nincs ott.*

Te ország!

*Te ország:
országom,
te kis haza –
tízmilliónból
melyikünknek lesz igaza?*

*Mert itt mindenki szaval,
mindenki mindenhez ért,
de milyen egy-utat válasszunk
a holnapért?*

*Milyen Péter-filléreket kell összeadnunk,
hogy ha lehet
– mert kell –
mégis megmaradjunk?*

*Csak ha ki-ki az izmát,
tudását,
emberségét a közösbe adja,
lendülhetünk ismét
magasba.*

*Tudom: az önérdek
s az övé, a boldogabb másé!
A napi kenyér gondja,
a „neki miért van és szabad”
s a kétely,
az örök Szent Tamásé.*

*Ha akarjuk,
az Úr mindenek ellenére velünk!
S velünk a Nagy Természet,
amivel galádmód rendelkezünk,
s bízhatunk:
nem jutunk pusztulásra,
közösén épülhet fel
Szent István új országa!*

*Te ország:
országom,
te kis haza –
tízmilliónból
melyikünknek van igaza?*